

ХОЧА І НА ТЕЛЕЕКРАНАХ "НЕ СВІТИВСЯ"...

Анатолію Йосиповичу Левчуку (на фото) – 80. У читача одразу – запитання: а хто це? І справді, на слуху цього імені немає. Як на мене, це прогалина. Таких людей треба знати і шанувати. Хоча в космос він не літав, романів не писав, не обирався депутатом, не «світився» на телеекранах. Зате досяг висот в іншому – в кооперації. А ця, здавалося б, рутинна сфера потребує натхнення і творчості, так само, як, скажімо, поезія.

Уявіть собі чоловіка, повного сил та енергії. Хоч вік солідний, та роки його не зігнули, не погасили веселих вогників в очах, не випили з них інтересу до життя. Лише невичерпним оптимізмом, ясним думком. Подумалося: якби доручити йому зараз якусь ділянку на кооперативній ниві, то працював би не гірш за тридцятилітніх менеджерів, уписався б у ринкове середовище і борозни не зіпсував, бо в основі його характеру те, на чому й тримається ринкова економіка, – ініціатива...

Ось так розпочав свою публікацію «Романтик кооперації» у «Сільських вістях» за 25 грудня 2007 року один із провідних журналістів видання Олександр Карпенко про Анатолія Левчука – нашого земляка. Щоправда, у своєму доробку автор лише одним рядком прив'язав свого героя до мальовничого ріднокраю, що Анатолій Йосипович розпочинав трудовий шлях із інструктора-ревізора Млинівського районного споживчого товариства Рівненської області, а закінчив – першим заступником голови Укоопспілки.

А народився Анатолій Йосипович на Холмщині – споконвік українській землі, яка тепер – територія Республіки Польща. І хтозна, як би склалася доля кмітливого хлопця і його родини, якби у трагічному післявоєнному розбраті сім'ю не вислали із віками обжитих місць в Одеську область. Тоді Левчукам сповна довелося скуштувати лиха: і даху власного над головою не мали, і холод дощуляв, і голод, і журба жалила серце, яка гірша від хвороби.

Кажуть: світ не без добрих людей. Але яким потягом до них їхати? Для Левчуків такі добрі люди відгукнулися із Малих Дорогостаїв. Добиралася сюди родина

пішки. Від самого Чорного моря тоді Анатолій пішки відміряв свій перший життєвий надмарафон.

Стали Левчуки обживатися у Малих Дорогостаях. Непереливки було, але поволі життя налагоджувалося. Анатолія призвали в армію. Там із ним трапилася біда: одержав важке поранення в руку. Відтак довелося шукати таку роботу, щоб ніяка сліпа душа не дорікнула, що ухилиється від фізичних навантажень. Отоді хтось порадив податися у кооперацію. Мабуть, прородик справді був пророком, бо із його легкого благословіння Анатолій Левчук на все життя повінчався з кооперацією.

А найпліднішим періодом трудової діяльності Анатолій Йосипович вважає роботу на посаді першого заступника та голови Тернопільської облспоживспілки із 1965 по 1979 рік. У 1975 році Анатолія Йосиповича обрано заступником голови правління по будівництву, а в 1981 – першим заступником голови Укоопспілки. Колишня партноменклатура, яка окопалася у кабінетах, потаємно кепкувала із його небувалої виробничої активності. Однак чоловік робив свою справу, запровадив диспетчеризацію у масштабах України, докладав зусилля, щоб у селах і містах України з'явилися тисячі новозбудованих магазинів, кафе, ресторанів. До речі, і нині ці заклади служать людям.

Ще одне випробування для нашого земляка – участь у ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, де забезпечував харчування, побутове обслуговування ліквідаторів, евакуював об'єкти кооперації. Мабуть, високопосадовець мав змогу схитрувати, аби уникнути атомного пекла. Але сумління стало на заваді. Чорнобильське лихо далось взнаки на здоров'ї: аби врятувати життя, лікарі провели ліквідатору повне переливання крові.

У свої вісімдесят Анатолій Йосипович енергійний і напрочуд рухливий, як і колишній малодорогостаївський парубок. Щоранку у будь-яку пору року прямує до дніпровських берегів і у холодних водах Борисфена-Славутича приймає водні процедури. Багаторічне моржування ста-

ло органічною потребою киянина. І коли, бувало, приїжджав у рідне село і взимку купався у місцевому ставку, то не раз сільські жінки злякано перешіптувалися і хрестилися, бо не могли зрозуміти дивака. А коли Анатолій Йосипович гостював у брата у Млинові, коли лід скочував водоймище, то теж не припиняв моржування. Щоправда, тоді доводилося брату Віктору Йосиповичу освіжати stolичного гостя кількома відрами холодної води.

І ще одна обставина примагнічує нашого земляка зі stolичних виднокругів у Малі Дорогостай. Саме тут серце воскресає те, що відійшло навік. Тут завершила свою скорбну земну путь його мама Катерина Іванівна, яка спочиває вічним сном на сільському кладовищі. Анатолію Йосиповичу серце наказало: якщо про-б'є остання година і тривожні дзвони скличуть близьку й далеку рідню, то вона мусить виконати його волю – поховати у могилі поруч із мамою. Про цей заповіт уже сьогодні нагадує пам'ятник поруч із неньчиным місцем вічного спочинку, на якому викарбувана лише дата народження сина. Тож нехай на поворотах долі уродженця наших країв ще довго-предовго блукає та мить, яка б спричинила заповнення іншої дати – сумно-скорботної, а у літах і веснах Заслуженого працівника торгівлі України нехай квітує веселе зело і життя буяє буйним цвітом.

Віталій ТАРАСЮК.